

Arrest

nr. 345 872 van 29 april 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en) de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VANDECASTEELE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 augustus 2024 werd aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Dit bevel werd door de verwerende partij herbevestigd op 10 juni 2025.

1.2. Op 13 januari 2026 werd aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 12.01.2026 maar weigerde elke medewerking. Betrokkene werd eveneens op 03.10.2024, op 17.10.2024 en op 02.12.2024 gehoord door een ICAM-coach. In deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: B.

voornaam: H.
geboortedatum: (...)1999
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Marokko
In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- X 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang of verblijf, gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3, 5°.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd door Frankrijk ((...)) tot 22.08.2030 ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkene werd op op 03.10.2024, op 17.10.2024 en op 02.12.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Hij werd tijdens deze gesprekken door een ICAM-coach op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Betrokkene verklaarde in 2024 ten aanzien van de ICAM coach in een Belgische vriendin te hebben met wie hij niet samenwoonde. Aangezien hij op 12.01.2026 niet wilde meewerken met het antwoorden op de vragen in het hoorrecht is het niet duidelijk of hij nog steeds een relatie heeft. Betrokkene toont hiermee niet aan dat deze relatie voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfsituatie van betrokkene in België.

Betrokkene bracht ten aanzien van de ICAM coach en de politie van Antwerpen ook enkele medische problemen aan maar toont niet aan dat deze hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij toont evenmin aan dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in zijn land van oorsprong. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Hoewel er dd. 26.06.2023 voor een betrokkene een Eurodac Hit is voor Duitsland, blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat hij nooit effectief een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland. In België diende betrokkene nooit een VIB in. Ten aanzien van de ICAM coach haalde betrokkene als antwoord op de vragen waarom hij in België is en waarom hij niet kan of wil terugkeren naar Marokko, enkel economische motieven (werk) aan. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene in Marokko geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaarde eind 2024 ten aanzien van de ICAM coach al 7 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 03.10.2024, op 17.10.2024 en op 02.12.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Hij werd tijdens deze gesprekken door een ICAM-coach op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel en de herbevestiging van bevel om het grondgebied te verlaten van 17.08.2024 en van 10.06.2025 die hem betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene bracht ten aanzien van de ICAM coach en de politie van Antwerpen ook enkele medische problemen aan maar toont niet aan dat deze hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij toont evenmin aan dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in zijn land van oorsprong. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Hoewel er dd. 26.06.2023 voor een betrokkene een Eurodac Hit is voor Duitsland, blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat hij nooit effectief een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland. In België diende betrokkene nooit een VIB in. Ten aanzien van de ICAM coach haalde betrokkene als antwoord op de vragen waarom hij in België is en waarom hij niet kan of wil terugkeren naar Marokko, enkel economische motieven (werk) aan. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de

betrokkene in Marokko geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.
Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaarde eind 2024 ten aanzien van de ICAM coach al 7 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 03.10.2024, op 17.10.2024 en op 02.12.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Hij werd tijdens deze gesprekken door een ICAM-coach op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel en de herbevestiging van bevel om het grondgebied te verlaten van 17.08.2024 en van 10.06.2025 die hem betekend werden. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft geen medewerking verleend aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft deelgenomen aan meerdere gesprekken met een ICAM-coach. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en heeft zich nooit bij de bevoegde overheden aangeboden of heeft nooit de nodige handelingen gesteld om zijn verblijfssituatie in orde te brengen. Betrokkene verklaarde eind 2024 ten aanzien van de ICAM coach al 7 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.3. Op dezelfde dag werd aan verzoeker, onder een bijlage 13*sexies*, een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Verzoeker stelde hiertegen afzonderlijk beroep in bij de Raad onder het rolnummer 357 708.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

2.2. Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van het beroep in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats (met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens).

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt voorts uitdrukkelijk dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van het beroep kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste en tweede middel aan, dat hij als volgt uiteenzet:

“- **EERSTE MIDDEL:**

- *Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen);*
- *Schending van het proportionaliteitsbeginsel.*

14.-

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) *De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) *In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) *De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

15.-

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding {Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.}.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

a. De concrete toepassing van de geschonden bepalingen:

16.-

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij zich hoofdzakelijk baseert op algemene en herhaalde standaardoverwegingen, met name:

- *het illegaal verblijf van verzoeker;*
- *zijn verklaringen in het kader van het ICAM-traject;*
- *het feit dat hij niet wenste mee te werken aan vrijwillige terugkeer;*
- *het ontbreken van een verblijfsrecht.*

Deze elementen worden echter niet geplaatst binnen de concrete en actuele persoonlijke situatie van verzoeker op het ogenblik van de beslissing. De motivering blijft beperkt tot een opsomming van eerdere administratieve vaststellingen, zonder dat wordt aangetoond dat deze gegevens op zorgvuldige wijze werden geactualiseerd of opnieuw beoordeeld.

De bestreden beslissing miskent meerdere essentiële feitelijke elementen die op het ogenblik van de beslissing gekend waren of minstens gekend hadden moeten zijn, waaronder het feit dat verzoeker na afloop van het ICAM-traject het slachtoffer werd van ernstige geweldfeiten, met belangrijke lichamelijke en psychologische gevolgen, de daaruit voortvloeiende kwetsbare persoonlijke situatie van verzoeker, de impact van deze feiten op zijn mentale toestand en zijn vermogen om zich adequaat te verweren en het bestaan van een reëel privéleven in België, met een affectieve relatie en sociale verankering.

Deze elementen worden in de bestreden beslissing niet onderzocht, niet afgewogen en zelfs niet vermeld. De administratie motiveert niet waarom deze feiten irrelevant zouden zijn, noch waarom zij geen invloed zouden hebben op de beoordeling van het bevel om het grondgebied te verlaten, de vasthouding en de onmiddellijke uitvoerbaarheid ervan.

17.-

De materiële motiveringsplicht vereist dat een bestuurshandeling wordt gedragen door motieven die feitelijk juist, relevant en draagkrachtig zijn, en die de genomen beslissing rechtens kunnen verantwoorden.

Hoewel verzoekende partij erkent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling niet in de plaats kan stellen van die van de administratie, is de Raad wél bevoegd om na te gaan of verwerende partij:

- *is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens;*
- *deze gegevens correct heeft beoordeeld;*
- *en op basis daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen*
- *(RvS, nr. 101.624, 7 december 2001).*

In casu blijkt dat verwerende partij haar beslissing baseert op een onvolledig en verouderd feitenkader, en aldus geen draagkrachtige motivering verstrekt die de genomen maatregel kan verantwoorden.

18.-

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de administratie om haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een volledige en correcte feitenvinding (RvV, nr. 28.602 van 11 juni 2009).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat een beslissing slechts mag worden genomen na een behoorlijk onderzoek van de zaak, met kennis van alle relevante gegevens (RvV, nr. 28.599 van 11 juni 2009).

Door geen rekening te houden met de gewijzigde en verergerde persoonlijke situatie van verzoeker, door geen actualiserend onderzoek te verrichten en door de beslissing uitsluitend te baseren op vroegere verklaringen en standaardcriteria, heeft verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht manifest geschonden.

De bestreden beslissing is derhalve genomen op basis van een onvolledige feitenvinding met een ontoereikende en niet-draagkrachtige motivering, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, in strijd met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en met miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit middel is derhalve ontvankelijk en gegrond.”

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de genoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan zij is genomen. Verwerende partij verwijst expliciet naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 5°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), en motiveert feitelijk dat verzoeker geen geldig paspoort of verblijfstitel kon voorleggen en bovendien door Frankrijk werd gesignaleerd *ter fine* van weigering van toegang in het Schengeninformatiesysteem.

Elk van deze elementen volstaat op zichzelf om het bevel om het grondgebied te verlaten te verantwoorden. Verzoeker laat deze dragende motieven in zijn middel ongemoeid.

De bestreden beslissing motiveert ook waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. De beslissing verwijst daarbij naar artikel 74/14, § 3, 1°, van de vreemdelingenwet en licht concreet toe waarom een risico op onderduiken wordt aangenomen, onder meer gelet op verzoekers langdurig illegaal verblijf, de afwezigheid van enige regularisatiepoging, de niet-naleving van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, en zijn weigering mee te werken aan vrijwillige terugkeer tijdens het ICAM-traject. Deze elementen zijn rechtstreeks afleidbaar uit het administratief dossier en dragen de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan voldoende.

Ook de beslissing tot terugleiding naar de grens, gegrond op artikel 7, tweede lid, van de vreemdelingenwet, is afdoende gemotiveerd. De bestreden beslissing licht concreet toe waarom geen schending van artikel 3 van het EVRM voorligt en verwijst daarbij naar het ontbreken van enig verzoek om internationale bescherming, de uitsluitend economische motieven die verzoeker zelf heeft aangehaald, en het ontbreken van bewijs van een gezondheidsbeletsel voor terugkeer naar Marokko.

De motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de akte worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel, schendt de keuze die een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu*, het redelijkheidsbeginsel slechts wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Voor zover verzoeker aanvoert dat de motivering ontoereikend is omdat geen rekening zou zijn gehouden met persoonlijke of actuele omstandigheden (zoals een affectieve relatie, sociale verankering, dan wel gestelde geweldfeiten met lichamelijke of psychologische gevolgen), kan dit betoog niet gevolgd worden. De overheid is niet gehouden elk aangevoerd element afzonderlijk te bespreken, noch te motiveren over omstandigheden die niet uit het dossier blijken of niet zijn gestaafd. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij de door verzoeker in 2024 vermelde relatie vermeldt en tevens aangeeft dat verzoeker bij het hoorrecht in januari 2026 elke medewerking weigerde, waardoor de actuele situatie niet kon worden geverifieerd. Nazicht van het administratief dossier bevestigt deze vaststellingen. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift overgelegde brief aan het parket van 7 september 2025 en de daarin vermelde medische attesten maken geen deel uit van het administratief dossier en werden niet aan verweerder meegedeeld voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid niet om te motiveren over elementen waarvan zij geen kennis had of redelijkerwijze kon hebben op het ogenblik van haar beslissing.

Gelet op het voorgaande kan geen schending van de formele of materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel worden vastgesteld. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

“- *TWEEDE MIDDEL:*

- *Schending zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel;*
- *Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet in combinatie met de materiële motiveringsplicht.*

19.-

Verweerder stelt dat er een risico op onderduiken is hoewel er geen objectieve en ernstige elementen zijn die wijzen op actueel en reëel risico op onderduiken!

Nergens in het administratief dossier zijn er elementen die aangetoond hebben dat verzoeker effectief aan het onderduiken was.

Verweerder stelt eveneens dat verzoeker zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden nu zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten of de eerdere verwijderingsmaatregelen heeft genegeerd in de vorige aanvragen houdt niet in dat zij hierdoor een risico vormt op onderduiking.

Meer nog, de wetgeving legt geen enkele beperking op aan de aanvragen die verzoeker kan indienen.

De Terugkeerrichtlijn schrijft voor dat een beslissing om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van een termijn en met vasthouding alleen maar kan indien er geen andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast.

Het Hof van Justitie verduidelijkt dat er pas sprake is van onderduiken wanneer een persoon doelbewust buiten het bereik blijft van de autoriteiten.

Het risico op onderduiken wordt gedefinieerd als het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat de betrokkene, rekening houdend met de objectieve criteria die wettelijk gedefinieerd zijn, kan onderduiken. Uit de bestreden beslissing is niet meteen duidelijk welke feiten of handelwijzen in verzoekers geval de vaststelling van een risico op onderduiken onderbouwen.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt:

“feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt”.

Bovendien dient verwerende partij bij de vaststelling van een risico op onderduiken ook een individueel onderzoek te voeren. Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt namelijk dat er rekening wordt gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval zoals gezinsleven, gezondheidstoestand, leeftijd, persoonlijkheid, gedrag.

Men kan volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie slechts in uitzonderlijke omstandigheden afwijken van de termijn van 30 dagen. Bovendien blijkt uit de voorbereidende werken dat de wetgever uitdrukkelijk heeft gesteld dat het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet zullen volstaan om het bestaan van een risico op onderduiken vast te stellen (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, 19). De voormelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden “met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn.

Dat uw Raad in een gelijkaardig arrest het volgende stelde: Uw Raad stelde in een gelijkaardig vernietigd arrest terecht het volgende:

“Thans moet de Raad om de hoger aangehaalde redenen vaststellen dat de gemachtigde bij de beoordeling van het risico op onderduiken niet met alle omstandigheden die eigen zijn aan het geval heeft rekening gehouden op een redelijke manier, zodat verzoeker kan gevolgd worden in zijn betoog dat artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet iuncto de materiële motiveringsplicht in casu wordt geschonden. Het tweede middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is in de aangegeven mate gegrond.”

Dat verweerder geen rekening heeft gehouden met alle omstandigheden die eigen zijn aan het geval.

Verweerder heeft helemaal geen zorgvuldig onderzoek verricht en heeft geen redelijke beslissing genomen.

Dat er een schending is van artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet in combinatie met de materiële motiveringsplicht.

Dat dit middel gegrond is.”

3.2.2. In het tweede middel voert verzoeker een schending aan van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Hij betoogt dat verwerende partij ten onrechte een risico op onderduiken heeft vastgesteld en dat deze beoordeling niet zorgvuldig, individueel of actueel zou zijn gebeurd.

Artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt dat het risico op onderduiken wordt beoordeeld aan de hand van objectieve criteria en met inachtneming van alle omstandigheden eigen aan het geval. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de wettelijke criteria op correcte wijze toepast en motiveert. Verwerende partij verwijst concreet naar verzoekers langdurig illegaal verblijf, het volledig uitblijven van enige regularisatiepoging, zijn uitdrukkelijke weigering om tijdens het ICAM-traject mee te werken aan vrijwillige terugkeer, en de niet-naleving van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze elementen vallen rechtstreeks onder de in artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet opgesomde criteria van respectievelijk 1°, 3° en 4°, van de vreemdelingenwet en zijn duidelijk af te leiden uit het administratief dossier.

De Raad merkt ook op dat de bestreden beslissing zich niet heeft beperkt tot één enkel objectief criterium, maar drie afzonderlijke criteria van artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet (1°, 3° en 4°) identificeert, die elk afzonderlijk en cumulatief op verzoeker van toepassing zijn. De aangehaalde passage uit de parlementaire voorbereiding, waarin de wetgever erop wijst dat één enkel criterium niet automatisch tot de vaststelling van een onderduikingsrisico mag leiden, is dan ook niet dienstig.

Bewijsstukken die deze omstandigheden onderbouwen ontbreken in het administratief dossier. Bovendien blijkt uit het formulier ter bevestiging van het hoorrecht van 12 januari 2026 dat verzoeker weigerde mee te werken, waardoor verweerder zijn actuele situatie niet kon verifiëren.

Gelet op het geheel van deze elementen kan niet worden vastgesteld dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet heeft geschonden. Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

“DERDE MIDDEL

- *Schending van artikel 8 EVRM;*
- *Schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet*

20.-

Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

21.-

In casu heeft verzoeker gedurende meerdere jaren in België verbleven en hier het centrum van zijn privéleven uitgebouwd. Hij ontwikkelde sociale contacten, leefde binnen een vaste maatschappelijke context en onderhield een affectieve relatie met een Belgische partner. Deze elementen worden overigens niet betwist door verwerende partij, die in de bestreden beslissing zelf erkent dat verzoeker een relatie had in België. Dat verwerende partij deze relatie minimaliseert door te stellen dat zij onvoldoende “hecht” zou zijn aangetoond, doet geen afbreuk aan het bestaan van een daadwerkelijk privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het Europees Hof heeft herhaaldelijk geoordeeld dat ook relaties die niet formeel zijn geformaliseerd, en ook sociale integratie zonder wettig verblijf, onder de bescherming van artikel 8 EVRM kunnen vallen wanneer zij reëel en effectief zijn.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, gecombineerd met de onmiddellijke uitvoerbaarheid de vasthouding en de terugleiding naar de grens, vormt een ernstige inmenging in het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privéleven.

De maatregel leidt tot een abrupte en gedwongen verbreking van de sociale en affectieve banden die verzoeker in België heeft opgebouwd. Deze inmenging is des te ingrijpender nu zij niet louter tijdelijk is, maar gepaard gaat met een feitelijke uitsluiting van het Schengengebied.

Artikel 8 EVRM vereist dat elke inmenging “noodzakelijk is in een democratische samenleving”, wat impliceert dat zij proportioneel moet zijn en het resultaat moet zijn van een reële, individuele belangenafweging.

In casu blijft deze belangenafweging volledig uit.

De bestreden beslissing beperkt zich tot abstracte overwegingen, zoals:

- *het precaire karakter van het verblijf;*
- *het ontbreken van een wettig verblijfsrecht;*
- *de veronderstelling dat verzoeker zijn leven opnieuw kan opbouwen in Marokko.*

Deze motieven zijn algemeen van aard en kunnen op elke vreemdeling zonder verblijfsrecht worden toegepast. Zij tonen niet aan dat verwerende partij daadwerkelijk heeft onderzocht welke concrete gevolgen de verwijdering heeft voor verzoeker persoonlijk.

22.-

Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat verzoeker zich op het ogenblik van de beslissing in een bijzonder kwetsbare situatie bevond. Na afloop van het ICAM-traject werd verzoeker immers slachtoffer van ernstige geweldfeiten, met belangrijke lichamelijke en psychologische gevolgen.

Deze feiten hebben zijn persoonlijke situatie fundamenteel gewijzigd en versterken zijn nood aan stabiliteit, sociale ondersteuning en continuïteit van zijn privéleven in België. Het bevel om het grondgebied te verlaten negeert deze actualiteit volledig.

Door zonder enige concrete afweging over te gaan tot een onmiddellijke verwijdering en vrijheidsberoving, wordt geen billijk evenwicht ("fair balance") bereikt tussen het algemeen belang en de individuele belangen van verzoeker.

De maatregel is des te onevenrediger nu:

- *verzoeker geen gevaar vormt voor de openbare orde;*
- *er geen aanwijzingen zijn van misbruik of fraude;*
- *hij zich niet heeft onttrokken aan de autoriteiten;*
- *en hij herhaaldelijk werd gehoord en bereikbaar was.*

Het loutere verwijzen naar het precaire verblijf volstaat niet om een dermate zware inmenging in het privéleven te rechtvaardigen.

Door het bevel om het grondgebied te verlaten te nemen zonder een daadwerkelijke, actuele en individuele belangenafweging, heeft verwerende partij artikel 8 EVRM geschonden.

De inmenging in het privéleven van verzoeker is niet noodzakelijk in een democratische samenleving en is niet proportioneel aan het nagestreefde doel.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen in strijd met artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Dit middel is derhalve ontvankelijk en gegrond."

3.3.2. Verzoeker voert een schending aan van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker nooit tot het grondgebied werd toegelaten of gemachtigd en zich steeds in een illegale of precair geregulariseerde situatie bevond. In dergelijke gevallen is, overeenkomstig de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, in de eerste plaats te onderzoeken of de staat gehouden was tot een positieve verplichting om verblijf toe te staan teneinde het privé- of gezinsleven op haar grondgebied te kunnen uitoefenen (EHRM, *Ahmut/Nederland*, 28 november 1996, § 63; *Rodrigues da Silva en Hoogkamer/Nederland*, 31 januari 2006, § 38; *Jeunesse/Nederland (GK)*, 3 oktober 2014, § 105). Het EHRM oordeelt daarbij dat privé- of gezinsleven dat volledig is opgebouwd tijdens illegaal verblijf slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting voor de overheid om verblijf toe te staan.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het ICAM-traject in 2024 melding maakte van een vriendin, zonder samenwoning of bijkomende gegevens. Gelet op het ontbreken van bewijsstukken en het uitblijven van elke medewerking tijdens het hoorrecht van 12 januari 2026, kon verwerende partij hieruit terecht niet afleiden dat sprake was van een voldoende hechte, duurzame of beschermenswaardige band in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker heeft in beroep geen documenten voorgelegd die de duurzaamheid of intensiteit van zijn relatie aantonen.

Voor zover verzoeker aanvullende persoonlijke omstandigheden aanvoert — zoals sociale verankering of het feit dat hij op 27 juli 2025 slachtoffer zou zijn geworden van geweldfeiten met lichamelijke of psychologische

gevolgen — merkt de Raad op dat deze elementen niet voorafgaand aan de bestreden beslissing aan verwerende partij werden meegedeeld. De door verzoeker voorgelegde brief aan het parket van 7 september 2025 maakte geen deel uit van het administratief dossier, en betreft bovendien een eenzijdige verklaring van zijn raadsman, geen objectief bewijsstuk. De administratie kan niet worden verweten dat zij hiermee geen rekening heeft gehouden. Artikel 8 van het EVRM verplicht de overheid niet tot het onderzoeken van elementen waarvan zij geen kennis had of redelijkerwijze kon hebben op het ogenblik van de beslissing.

Het bestaan van een beschermenswaardige band wordt niet aangetoond en verzoekers verblijf, gelet op zijn illegale status, was per definitie precair. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat er in zijn geval sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden die een positieve verplichting voor de staat zouden doen ontstaan om verblijf toe te staan, zoals vereist in situaties van illegaal verblijf (EHRM, *Nyanzi/Verenigd Koninkrijk*, 8 april 2008; *Butt/Noorwegen*, 4 december 2012). Het enkel langdurig aanwezig zijn in België in een irreguliere situatie volstaat daartoe niet.

Het bestaan van een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Voor zover artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de overheid verplicht bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met het gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand, blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij weldegelijk een afweging heeft gemaakt: zij gaat in op de door verzoeker in 2024 vermelde relatie, op zijn medische klachten, en op zijn verblijfsrechterlijk verleden. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou blijken dat verwerende partij andere relevante elementen — die haar bekend waren of bekend hadden moeten zijn — buiten beschouwing zou hebben gelaten. Wat het hoger belang van het kind betreft, voert verzoeker geen kinderen aan, zodat dit aspect niet aan de orde is. Wat de gezondheidstoestand betreft, is hierboven uiteengezet dat de na de bestreden beslissing gevoegde stukken niet aan verwerende partij werden meegedeeld.

Het derde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT

